

Обществениѣ и публични дѣла, изоставени безъ никакво управление, сж нѣща мечтателни.

Народното просвѣщение, богатия този изворъ на всѣко образование и на всѣкой напрѣдъкъ, не само е въ небрѣжение, но още се полага всѣко старание да се удави; всѣко нѣщо, което се отнася до умственото развитие на народа, систематически се гони ту скрито ту явно.

Нашитѣ черковни дѣла, Господарю, сж въ едно положение не по-малко печално. Ваше Величество познава разнитѣ фази, прѣзъ които е миналъ нашия черковенъ въпросъ въ послѣднитѣ тия врѣмена. Ний очакваме напраздно едно негово рѣшение. А между тѣмъ, Ваше Величество знае каква тежестъ има религиозното чувство въ сждбинитѣ на единъ народъ и колко може да бжде спасително или гибелно направлението, което му се дава.

Съ системата, която е днесъ въ дѣйствие въ разнитѣ клонове на администрацията, не само никакъвъ напрѣдъкъ не е възможенъ, но даже още повече се унищожава нашето нещастно отечество, като върви къмъ явната пропастъ.

Злото, което бѣлѣжимъ, отдавна още е привлѣкло вниманието на императорското правителство; още въ врѣмето на Августейшии Вашъ братъ и прѣдшественникъ вѣчно паметний султанъ Абдулъ Меджитъ повече актове (Хатишерифа, Танзимати и Хатихумаюни) се издадоха отъ върховната властъ, и се опитаха да поправятъ това зло. Но за зла честь, по причина за неиспълнението на нѣкои отъ тѣхнитѣ разположения и по причина на злото прѣтълкувание на другитѣ, цѣрътъ излѣзе по-лошъ отъ болестъта, и положението на народа вмѣсто да се улеghi стана по-тѣжко. За да се убѣди челоувѣкъ, че това е тѣй, достотѣчно е да хвърли единъ поглѣдъ върхъ днешното положение въ Империята. Та че и за напрѣдъ, ако да се взематъ все такива мѣрки, не ще иматъ по-добро щастие и нѣма да удовлетворятъ никакъ народа.

Съ това убѣждение ний дерзаемъ да прѣдставимъ на Ваше И. Величество, което ний вѣрваме, че е един-